

Az 1800-as években a Kelet épphogy megnyitotta kapuit, néhány nyugati ember máris olyan kalandos utazásokon vehetett részt, amilyeneket ma csak a filmekben láthatunk. Az ismeretlen világ varázsa és az újdonság ereje elbűvölte a nyugatiakat. Alexandra David-Néel, Alexander Cannon és Lobsang Rampa is azt állította, hogy olyan beavatásokban részesültek, amelyek szinte természetfelettiek voltak.

Feltáruhnak Tibet legfőbb titkai Csakrák és teremő gondolatok

A keletiek kultúrája változatos és varázslatos, így nem csoda, hogy számos ember szeretett volna eljutni a legeldugottabb helyszínekre. A kaland és az út azonban csak keveseknek adatott meg, így a társadalom nagy része csak a visszatértek útleírásaira támaszkodhatott. Az 1800-as évek végén és az 1900-as évek elején a gyarmatosítók szinte primitíveknek írták le a Himalája területein élőket, majd fordult a kocka, és a felfedezések során a fantáziák tárgyává, valamint a spiritualitás központi szimbólumává váltak.

Egy kíváncsi nő

A belga-francia Alexandra David-Néel (1868-1969) korának nagy felfedezője volt, aki 1924-ben, a tibeti Lhászában tett látogatást, amikor ez a külföldiek számára még tilos volt. Mindez azóta volt az álma, hogy 21 évesen áttért a buddhizmusra, de már 15 éves korában is az aszkéta életmóddal próbálkozott. Később megtanult angolul, majd Angliába és Indiába ment, hogy a könyvtárakat és a

múzeumokat látogassa. 1912-ben találkozott a 13. dalai lámával, aki azt tanácsolta neki, hogy tanuljon meg tibetiül, és David-Néel így is tett. A következő években több szerzetessel is találkozott, és gyakorolta a jógát, de néha tolmásként is szolgált. Az emberek elismeréssel szóltak róla, és neve egyre ismertebb lett, mígnem 1914-ben megszentelték a Himaláján, és női lámaruhát ajándékoztak neki. Az 1924-es utazását viszont inkognitóban tette meg, és elindult a Tiltott Városba, ahová külföldiek nem léphettek be. Néel csatlakozott egy imafesztiválra induló szerzetescsoporthoz, és így meglátogathatta a környék

sikeresen alkalmazták a stresszes és depressziós embereken is. A kalandorhölgyre azóta is az első francia buddhistaként emlékeznek...

A pszichiáter hihetetlen utazása

Az angliai dr. James Alexander Cannon (1896-1963) a világ több országában is dolgozott, és bebarangolta Kínát, Indiát és Tibetet is. Mivel pszichiáter volt, értett a lelki-szellemi betegségekhez és azok gyógyításához, így könnyen megértette magát más kultúrák tagjaival. Cannon idejében igencsak népszerűvé vált az orvosok által is használt

tatlan erő uralkodik. 1932-ben a Kalkuttai Egyetem megbízásából kutatóútra indulhatott Tibetbe, hogy jelentést írjon és tanulmányozza az ott élő népeket. Elmondása szerint néhány emberrel nekivágott a hegyvidéknek, hogy felkeresse a tasilhumpoi lámakolostor nagymesterét. Útja folytatásaként pedig a kumbumi lámaszeráj legendás főnökével szeretett volna folytatni egy eszmecserét. Cannon célja az volt, hogy a szuggesztio és a hipnózis hatalmáról tegyen tanúbizonyságot, ami transzcendentális befolyáshoz is vezethet. Szerinte gondolaterőnkkel, akaraterőnkkel és hitünkkel is teremthetünk, így egymás életét is befolyásolhatjuk negatív vagy pozitív irányba.

Alexandra David-Néel korának nagy felfedezője volt, aki 1924-ben, a tibeti Lhászában tett látogatást, amikor ez a külföldiek számára még tilos volt

hipnotizmus, amelyet ő maga is gyakorolt a kezelése során a pácienseken. Mindezek fényében mégis meg volt arról győződve, hogy mindannyiunkon egy látha-

Tibet járatlan útjain pedig számos olyan aszkétával, továbbá jógival futhatott össze, akik a legnagyobb lelkierővel sanyargatták testüket úgy, hogy semmiféle fájdalmat

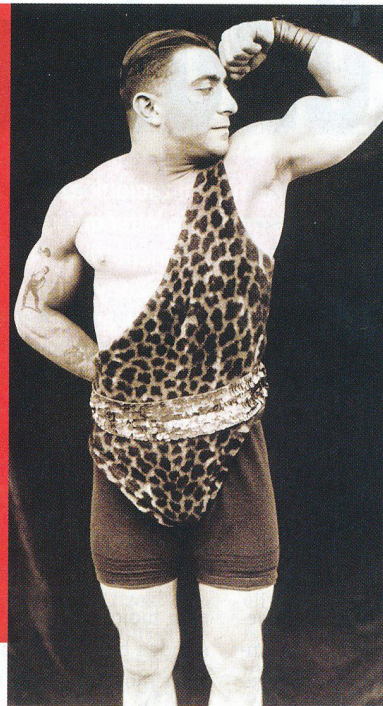
nem éreztek. Mindnyájunkban ott lappanganak a lélek rejtett erői, a tudatalatti én csodái, amik olyan természeti törvények, amelyet a nyugati ember vad rohanásában már rég elfelejtett, de a más értékrendekkel bíró tibetiek megőrizték ezt a titkot. Egy napon a semmiből jelent meg egy Bölcsesség Lovagjának keresztes férfi, aki a lámakolostorból érkezett hozzájuk, hogy kísérje őket az úton. Állítása szerint úgy találták meg a csapatot, hogy az ottani lámák előre tudták közeledésüket, felfogták gondolataikat, sőt, ők maguk szuggerálták Cannont a távolból, hogy jöjjön Tibetbe. A hegyekben aztán egy óriási szakadék vágta el az utat, amelyen egy igencsak gyenge függőhíd lógott. A túlparton azonban ott termett a Bölcsesség Lovagja, és felszólította Cannon csapatát, hogy ne nézzenek semerre, csak az ő szemébe, és jöjjenek át a kifeszített kötélén. „Nyugodtan, biztonságosan sétáljunk át azon az egy szál kötélén, mintha zsinóron húztak volna. Szinte alvajárókként kerültkünk át a túlsó partra a teherhordókkal együtt, és ez volt tibeti utamnak a legérdekesebb élménye. Még most is magam előtt látom a Lovag égő tekintetét.” Végül megérkeztek a kolostorba, ahol szíves fogadtatásban volt részük, és beszélhettek a lámákkal. Ezen a helyen olyan jógit is látott Cannon, aki élettelenül tudta tenni a testét, így akár hónapokra is tetszhalottá tudott válni. A Nagy Láma vezető elmondta, hogy ez a kateptikus állapot egy komoly tudati és biológiai folyamat, amire csak igen kevesek képesek. Ám mint ahogy a jó dolgokkal is tudjuk egymást segíteni és szuggerálni, úgy a rossz is befolyásolhat bennünket, így nagyon vigyáznunk kell arra, mit engedünk be elménk gondolatai közé. Amikor Cannon visszatért Angliába, egy könyvben írta le a tapasztalatait, ami legalább 26 kiadást ért meg, és idehaza is megjelent.

A harmadik szemtől a testelhagyásig

Függetlenül attól, hogy az évtizedek alatt egyre több információ

Cirkuszi mesék

Az 1800-as évekbeli amerikai cirkuszokban számos erőember lépett fel tigris- vagy leopárdmintás ruhában. A férfiak sokszor olyan történeteket találtak ki, amelyeknek közül ugyan nem volt a valósághoz, viszont a nézőket mehökkentették, mert akkoriban a többség még soha nem járt a fekete kontinensen. Gyakori cirkuszos mese volt, hogy az adott illető Afrikában járt, és pusztá kézzel megölte a nagymacska, majd pedig bizonyítékként lenyúzta a bőrét, és fellépő ruhát készített belőle a showhoz.

jutott el az emberekhez a buddhizmusról, a jogikról, a szerzetesekről és a keleti misztikáról, mégis annyira különböztek ezek a mi kultúránktól, hogy mindig volt bennük újdonság. Éppen ezért Cannon után az egyik legfelkapottabb kalandor Lobsang Rampa lett, aki 1956-ban jelen-

kik, és valójában ő írta a könyvet. Hogyan is történhetett ez? – kérdezték annak idején a kritikusok. Hoskin elmesélte, hogy leesett egy fáról, amikor egy madarat akart lefénnyképezni. Agyrázkódást szenvedett, és amikor magá-

Az angliai dr. James Alexander Cannon a világ több országában is dolgozott, és bebarangolta Kínát, Indiát és Tibetet

tette meg *A harmadik szem* című könyvét. A könyv megjelenése után kiderült, hogy az álnév mögött egy devoni vízvezetékyszerelő áll, azaz Cyril Henry Hoskin (1910-1981). A férfi elmesélte, hogy testében egy tibeti láma la-

hoz tért, egy buddhista szerzetest látott. A szerzetes azt mondta, hogy átveszi a testét, ha megengedi, Hoskin pedig beleegyezett a dologba. Ekkora Rampa minden emlékét megismerte a férfi, és kiderült, hogy az 1939-es dél-

kuangszhi csata idejében hunyt el, amikor is a japánok és a kínaiak harcoltak egymással. Rampát elfogták a japánok, és halálra kínozták, majd reinkarnációs folyamatként beleszállt Hoskin testébe. Bár számos kritikusnak hihetetlennek tűnt ez a történet, a könyv bestseller lett, és bárki kezébe is került, az egyik leghitelesebb tibeti beszámolónak tartották. Rampa a tibeti chokpori lámaszerájban nőtt fel, ahol teológiai tanulmányokat folytatott, és egy olyan műteti beavatkozást hajtottak rajta végre, ami fokozta a tisztánlátását és a harmadik szemének aktiválását. Ez nagyban hasonlított a

koponyalékeléshez, amit így írt le: „Áthaltak a csontomon, és hirtelen vakító villanást láttam. Színek és spirálok váltották egymást. A műtét után a kiálló csontszilánkot a helyére kötötték, és az egyik láma hozzám fordult, majd azt mondta: Most már egy vagy közülünk, Lobsang. Életed hátralévő részében olyanannak fogod látni az embereket, amilyenek, és nem úgy, ahogyan ők állítják.” Rampa a képességeivel látta az emberek motivációit, és kémkedett azok után, akik megingathatták Tibet függetlenségét. Mint a történetekből kiderült, Rampa élete nem volt hétköznapi, ugyanis számos fantasztikus dolgot élt át. Többek között titkos barlangokban járt, ahol beavatásokon vett részt, megtalálta egy korábbi inkarnációjának mumifikált tetemét, és a szerzetesek elárulták neki azt is, hogy az ősi tudás szerint az emberiség korai történelme során a bolygónk egy másik égitesttel ütközött össze. Ebből a katasztrófából született a Hold, és így alakultak ki Tibet hegyei is. Hoskin könyve egyaránt lenyűgözte a tibetológusokat és az okkultistákat, így élete végéig az írással foglalkozott. Mindezek a beszámolók megmutatták a nyugati ember csillapíthatatlan étvágát a keleti misztika iránt.

MISKOLCI LÁSZLÓ